

Morten Messerschmidts tale ved Folketingets åbningsdebat

Taler

Morten Messerschmidt
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

6. oktober 2022

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Jeg havde egentlig tænkt mig, at min tale i dag her skulle fokusere på de udfordringer, vi har med prisstigninger på el, varme, fødevarer, mange andre varegrupper rundtomkring i supermarkeder osv., men jeg har i løbet af dagen, hvor jeg har hørt taler gå i forskellige retninger, hvor der ikke har været nogen decideret rød tråd, og hvor man i hvert fald ikke har set sig forpligtet til at holde den linje, som statsministeren i sin tale valgte at anlægge, besluttet mig for at gøre noget, som jeg aldrig nogen sinde har gjort før. Jeg altid været meget diskret omkring mit familieliv, men noget, som vi har oplevet den seneste måneds tid, har jeg lyst til at delagtiggøre offentligheden i, al den stund at jeg føler mig overbevist om, at der er rigtig, rigtig mange danskere rundtomkring i landet, som har det som deres hverdag.

Det er sådan, at vi, min kæreste og jeg, for 7 år siden besluttede at lade familien rykke sammen. Min kærestes yngste datter var i et voldsomt trafikuheld og havde brug for os, og ved den lejlighed valgte vi også at lade Lillian, min svigermor, hvis Dot og jeg var gift i hvert fald, flytte med. Hun var 84 på det tidspunkt, og det begyndte at knibe lidt med synet, med hørelsen og med sådan at bevæge sig rundt i sin bolig. Så vi flyttede ind i en fælles bolig og har været der siden, og det har været rigtig, rigtig godt. Jeg under mange at have den mulighed for på tværs af generationer at kunne bo sammen, nyde hinanden, hjælpe hinanden og nyde at hjælpe hinanden. Men så skete der det for en måneds tid siden, at Lillian blev syg og blev indlagt på Gentofte Hospital, og jeg må sige, at hun fik en fantastisk behandling af dedikerede, dygtige og søde medarbejdere. 14 dage efter blev hun så overført til en døgnrehabilitering, hvor hun også blev mødt af omsorgsfulde og kærlige og forstående medarbejdere.

Den 26. september var en festdag, for der fejrede vi så Lillians 90 års fødselsdag,

og for at gøre det helt perfekt var det arrangeret sådan, at hun få dage efter kunne komme hjem igen i sin egen lejlighed, hun bor for sig selv, men tæt på Dot, mig og Johanne selvfølgelig. Men det blev en anden hverdag, for i modsætning til tidligere var Lillian svækket og har brug for meget mere hjælp, og på grund af det arbejde, som Dot og jeg har og på grund af Johannes handicap kan vi ikke påtage os i det omfang, som det er nødvendigt. Så vi sagde efter fælles overenskomst ja til at få hjælp morgen, frokost og aften, som rigtig mange ældre derude siger ja til.

På papiret lyder det jo sådan set som noget, som man bare siger naturligvis til, men jeg tror, at for rigtig mange, især i den situation, som Lillian er i, hvor man hele livet igennem har klaret sig selv, haft egen virksomhed, har taget det som en selvfølge, at man kunne håndtere tingene selv, er det en meget, meget stor overvindelse, altså det der med at sige ja til at få en fremmed ind i sit hjem morgen, frokost og aften. Og der gik ikke lang tid, før problemerne begyndte. Den første lørdag aften blev medicinen ikke givet, og det betød, at Lillian havde en rigtig, rigtig dårlig nat, for hun var bange for, at hun skulle blive syg. Den næste dag blev vi ringet op om, at hjælpen var forsinket, hvilket gjorde, at Lillian forsøgte selv at komme over i køleskabet og hente sin mad. Det er ikke så nemt, hvis man er blind på højre øje og kun har 15 pct. af synet tilbage på Venstre øje, hvilket betød, at hun fik spildt maden ud over det hele og var ulykkelig over det. Til frokost blev man ringet op om, at hjælpen var forsinket, hvilket gjorde, at Lillian ikke fik sin medicin, og om aftenen, da det samme gentog sig, ringede hun fuldstændig panisk efter Dot og mig, om vi dog ikke godt ville komme. Det gjorde vi selvfølgelig, men på det tidspunkt var angsten så meget fremme i kroppen, at angsten havde taget over, og Lillian måtte derfor indlægges igen fuldstændig ængstelig for at være alene.

Det siger jeg ikke for på nogen måde at påkalde interesse for mit familieliv, men jeg siger det, fordi der sidder, er jeg bange for, rigtig mange ligesom Lillian derude, som er nervøse over, om hjælpen nu kommer, det store skridt, det er at sige ja til, at man ikke kan klare sig selv – blot for så at blive svigtet.

Jeg siger ikke det her for at klandre de hårdtarbejdende, dedikerede og søde medarbejdere, men jeg må bare med en fod i hver lejr – en herinde på Christiansborg og en direkte som pårørende – sige, at man faktisk begynder at tvivle på, om det politiske overhovedet virker. For vi har haft en borgerlig regering, som sagde, at de ville gøre det meget bedre for de ældre, og nu har vi en

rød regering, der har sagt, at de ville gøre det meget bedre for de ældre, men der sidder stadig væk tusindvis som Lillian derude, som bliver nervøse, og som ender med at få angst.

Jeg ved ærlig talt ikke, hvad jeg skal gøre. Jo, jeg ved godt, hvad jeg skal gøre i mit familieliv, for vi er der selvfølgelig. Men jeg ved ikke længere, hvad jeg skal gøre som politiker, for hvis man, uanset hvilken retning vi sætter på Christiansborg, og uanset om man bor i Gentofte eller i Ribe Kommune, oplever de her ting, hvad skal vi så gøre?

Jeg tror, at vi i hvert fald er nødt til at være oprigtige omkring, at det her er et problem, som ikke kan løses med bragesnak og alt for høje målsætninger. Vi skal lade være med at love 1.000 sygeplejersker, hvis vi ikke har en direkte plan for, hvordan vi får det. Vi skal lade være med at stille ældre mennesker en ældrelov i udsigt, hvis vi ikke også har planer om det. Det er ikke, fordi de bliver snydt politisk, for jeg tror ærlig talt, at danskerne er garvede nok demokrater til at vide, at de lige skal tage det, der bliver sagt i valgkampene, med et gran salt. Men når der stilles den slags forventninger op, bliver man skuffet, og når man bliver skuffet, bliver man bange. Det er fuldstændig den samme følelse, som hvis man ved, at man ikke kan se og derfor ikke kan finde sin mad eller sin medicin, og forventer, at der kommer en hjemmeplejer kl. 13.00 for at hjælpe en, og det ikke sker. Det er fuldstændig den samme følelse, som hvis man stemmer på et parti eller på en blok i forventning om, at der sker noget, og det så ikke sker.

Jeg står ikke her for at komme med brageforslag eller for at komme med anklager. Det er egentlig ikke det, der er mit ærinde. Jeg står her egentlig bare for at gøre opmærksom på, at ældrepolitikken burde fylde langt mere i den valgkamp, der nu er i sin spæde start. Der sidder så mange mennesker i en høj alder, som ikke kan råbe op, som har en ydmyghed i forhold til det at bede om hjælp. Jeg under børnefamilier alt godt, jeg under folk på arbejdsmarkedet alt godt, og jeg under folk i den arbejdsdygtige alder uden for arbejdsmarkedet alt godt, men kunne vi ikke også bare en gang imellem dosere tiden til dem, der ikke længere er på arbejdsmarkedet?

Når vi ser, at vi har en folkepension, som bliver udhulet dag for dag, kan det godt være, at det ikke er de ældre, der står nede på Slotspladsen og råber med samme kraft, som hvis det drejer sig om su'en. Men hånden på hjertet, det betyder altså mere, hvis man får en ringere købekraft som ældre, end det gør,

hvis man får det som studerende, for de studerende kan jo bare tage et par timers ekstra arbejde om ugen. Det er altså svært, hvis man er blind, hvis man er immobil, eller hvis man har trukket sig tilbage fra arbejdsmarkedet.

Kunne vi ikke gøre noget mere af det, som jeg talte med fru Pia Olsen Dyhr om tidligere, for at få familierne bundet sammen, f.eks. ved at have bedstes første sygedage, ligesom vi har barnets første sygedag? Kunne vi ikke gøre mødet med visitationen bare en lille smule mere human? Hvorfor skal man overhovedet igennem en samtale for at få en rollator? Hvor mange beder om en rollator, hvis man reelt ikke har et behov for den? Jeg forstår det simpelt hen ikke.

Jeg må indrømme, at det ikke er noget, jeg har tænkt over, før jeg blev mødt med det i min praktiske hverdag, og det ærgrer jeg mig over. Men nu ved jeg, hvordan det er, og derfor vil jeg gerne bruge de her 10 minutter til at give stemmen til dem, der ikke har stemmen til at råbe op. Tak, formand.

Kilde

ft.dk

Kilde type

Dokumentation på online medie

Tags

Dansk Folkeparti, Debattale, Folketingstale, Folketingsvalg

Relateret

6. oktober 2022

6. oktober 2022

6. oktober 2022

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-messerschmidts-tale-ved-folketingets-aabningsdebat-2022>